

На хвилі РОСКОКО

Парк культури та відпочинку імені Богдана Хмельницького. Одразу навпроти головного входу, виконаного у формі колонади, завмерли в очікуванні струменів води фонтани сферичної форми із гострими шпичками, що нагадують кульбаби. Із протилежного боку, за аркою, здіймається вгору центральна алея парку, обабіч якої розташовані клумби, лавочки, пішохідні доріжки. Збоку від них відчинені міні-кав'ярні з кавою, морозивом і коктейлями.

Уздовж алеї стоять великі сині зонти «Pepsi», під ними кількома рядами розставлені крісла; поряд, просто на асфальті, лежать жовтаві туристичні килимки. Зараз тут людно. Місця на кріслах та «кариматах» зайняті: тут переважно молодь, діти, а також студенти і просто не байдужі до мистецтва люди. Потроху натовп збільшується. Під першим зонтом налагоджують апаратуру: тут має відбутися лекція та акустичний вечір львівського музичного гурту РОСКОКО. Сьогодні він не в повному складі. На імprovізованій сцені – Михайло Романишин (скрипка), Ігор Процик (I віолончель), Володимир Котлярів (II віолончель) та Іван Андрейко (бас). Поки дехто ще підходить, поки зручніше влаштовуються глядачі, хлопці починають награвати бадьюру мелодію. І коли всі притихли й організаційні моменти було вирішено, Михайло Романишин бере до рук мікрофона. Починає говорити, коли припиняються оплески:

– Добрий вечір, друзі! В афіші написано, що сьогодні ми з вами маємо лекцію. Це так, проте я б радше назвав її просто зустріччю, бо лекції передбачають аудиторії і якісь дуже мудрі речі (*усміхається*). Не можу сказати, що будемо говорити щось немудре, але все ж. Ми маємо такий собі невеличкий план, за яким хочемо побудувати сьогоднішню бесіду. І про нього, власне, розповість Володя.

Михайло під оплески передає мікрофон Володимиру Котлярову. Той розповідає коротко про історію створення гурту та його внутрішню атмосферу, стверджує, що після довгих пошуків все ж знайшов тих людей, які близькі з ним по духу і готові разом творити щось нове. «Вже майже 6 років нас надихають якісь речі, і з того ми черпаємо ідеї, – каже Володимир, – тому далі ми говоритимемо про ідеї, цілеспрямованість, натхнення. І про натхнення як таке розкаже Ігор».

Той знічено і трохи розгублено глянув на Володю, потер праву руку об картату сорочку, тримаючи свій інструмент лише лівою. Свою мову Ігор Процик починає з невеличкої ремарки, а саме: «Якщо хтось хоче поставити нам якесь запитання, ви можете спитати нас безпосередньо або написати його на листочку дівчинці Юлі й вона передасть його нам». Дівчинка Юля – невеличка на зріст, тонесенька, одягнена в білу футболку з чорними джинсами та в окулярах – проворно шмигнула до «сцени» й окинула публіку повним самовіддачі поглядом і готовністю виконувати своє завдання. Як виявилось, немає ручки, але її швидко знайшли. Ще мить – і вона вже на іншому кінці ряду.

Про натхнення Ігор так і не сказав, тому Володимир продовжив свою думку. Зараз він говорить про навчання, а саме про його важливість у житті кожного:

– Люди, навчайтеся сумлінно. Це – «кльово», це – дійсно найкращий період у

житті. Навіть якщо ви не будете геніальними вченими, не закидайте цей процес,

а намагайтеся отримувати від нього задоволення. Все є необхідним, все вам знадобиться у подальшому розвитку і кар'єрі. Навчання формує якості, робить більш комунікабельним, виховує не боятися сцени, бути цілеспрямованим. Особисто мені воно допомогло багато в чому, завдяки праці я стою тут зараз перед вами. Ну що ж! А далі – граємо!»

Зненацька – звук. І всі замовкли. І навіть маленькі діти не белькотіли щось собі під носа. Мелодія просякнула простір так чесно, гучно, сміливо, правдиво, як саме життя. Щось справді дивовижне і парадоксальне – обличчя глядачів незворушні, кожен дивиться на виконавців і, здається, нічого не бачить, окрім музики, а обличчя музикантів наче палітра емоцій та почуттів, скуповжене волосся Михайла танцює чи то від вітру, чи в такт мелодії. Емоційно. Гра на музичних інструментах зараз виливається у щось більше – у гру людей. А вони різко ковзають смичками по струнах, танцюють сидячи на кріслах разом із своїми інструментами. Усмішка, насуплені брови, знов усмішка... ГРА ЛЮДЕЙ...

Остання нота – крапка в авторській композиції гурту «Devil's Violinist». Люди аплодували стоячи. Коли все стихло, Михайло підняв тему натхнення:

– Я думаю, що натхнення як такого немає. Це – синонім до слова ідея. Ідеї, вони витають десь у повітрі. Їх можна зловити й реалізувати або просто прогавити, тоді ж вони підуть до когось іншого. – Далі ділиться власним секретом. – Буває, що треба щось зробити чи написати або давно вже є бажання щось зробити і все ніяк не виходить, бо, так би мовити, немає того натхнення. Що ж роблю я? Я просто сідаю і починаю робити хоча б щось, пробувати і шукати. Тоді ідеї з'являються самі в процесі. Так само, як апетит приходить з їжею. Ідеї виринають поступово і їх дуже багато. Потім я їх нотую і характеризую і не встигаю кліпнути, як переді мною лежить цілий аркуш готової роботи. Ось так. – Промовисто махнув рукою.

Не зовсім погоджується із твердженням Михайла Володимир:

– Стосовно натхнення. Мені здається, що натхнення може бути і вимушеним, про яке ти говориш, і може бути щирим приходом музи.

Розповідає історію про розмову з одним хлопцем, військовим із Сіверодонецька:

– 40 кілометрів від лінії фронту, а він розказує мені про своє захоплення солов'ями. Незважаючи на те, що він воює, бореться за життя і навколо нього гинуть люди, він бере до рук баян і дуже гарно співає пісню про перше кохання і цвіт папороті. Ось ця атмосфера – гнітюча і водночас натхненна, бо людина співає любовну лірику під час війни. Такі моменти настільки несподівані, що з них черпаємо натхнення і творимо щось самі. Тож надихайтесь, живіть, працюйте. Багато працюйте, щоб досягти успіху. І не забувайте займатися тим, що любите. Так ви не будете лінуватися і все буде виходити. Хобі – рушійна сила для ідей та натхнення.

Запала мовчанка. Ні, зовсім не незручна, а просто природня і потрібна. Далі Михайло оголошує наступний сингл. Це – авторська композиція «Mutual Love», яку вони вперше презентували місяць тому у своєму турі Україною.

З перших акордів стало зрозуміло – це шедевр. Під ритм широкоплинної урочисто-простої мелодії хитаються глядачі, хтось підняв руки, а ось якийсь юнак запрошує свою дівчину на танець. Музиканти заплющили очі. Промовиста пауза. І знову мелодія розлилася парком, вже швидша й невгамовна, як стихія.

І раптом починає падати дощ, проте погода не лякає людей. Хтось витягає парасолі, хтось підсувається під великі зонти. Якись кмітливі хлопці здогадалися накрити туристичними килимками проміжки між зонтами. Кілька хвилин злагодженої праці – і все зроблено.

«Боже мій, грають як востаннє. Так, як той оркестр на «Титаніку», пам'ятаєш?» – говорить дівчина позаду свої подрузі, так киває на знак згоди і просить не відволікати.

Коли музика припинилася, Михайло сказав, що дощ тільки зробив атмосферу теплішою, а зараз вони будуть відповідати на запитання глядачів. В записці хтось спитав, чи не задумувалися хлопці грати на весіллях. Це дуже розсмішило членів гурту, а відповіли вони, що вже давно активно цим займаються. Жартують: «Звертайтеся!». Хтось спитав, чи не планують вони брати до гурту соліста, на що Володимир відповів, що в них у композиціях поліфонія, а в різних творах хтось із них є солістом. Михайло тільки додав, що вони співпрацюють з різними вокалістами і роблять разом цікаві проекти.

Коли питання закінчилися, Ігор продовжив розмову темою цілей. І почав з такого речення: «Одного разу ми поставили собі ціль – зробити великий концерт. Ще не знали де і як. І вже через місяць ми виступили із симфонічним оркестром у філармонії завдяки проекту з Назаром Савком».

– Не забувайте, що до своїх цілей завжди треба йти маленькими кроками, як по шаблях, а якщо на якомусь шаблі ви зробите щось не так – можете впасти. Якщо щось не виходить, то все одно треба розуміти, що коли ви пробуєте знову і знову, то набираєтесь безцінного досвіду.

Розповідає про невдалу спробу краудфандингу. Після цього вони не опустили руки, використали зібрані гроші не на запис нового альбому, як хотіли, проте купили апаратуру. І будуть пробувати ще.

– Наша народна мудрість, яка гласить, що якщо хочеш щось зробити добре – роби сам, справджується лише десь на початку нашого шляху. Потім для

втілення ідей та появи нових потрібні товариші по духу, які підтримають у моменти слабкості і ти підтримаєш їх.

Далі виконують кавер на музику «Secrets» One Republic. У захопленні глядачі аплодують і підтримують хлопців.

Дощ сильнішає, стає темно від густих хмар. Прохолодно, дме вітер. Від того вітру гнуться дерева навколо і чути їх монотонний шум у кращих традиціях акустики. Дивно, що таку серйозну, грандіозну мелодію відтворюють ось ці прості хлопці. Їх, невибагливо одягнених і простодушно усміхнених, у цих же сорочках і джинсах можна легко уявити на найбільших сценах світу. І як добре, що зараз вони тут, на цій барвистій алеї і перед маленькою, проте вдячною публікою. Коли гра закінчилася, Михайло продовжив:

– А зараз ще хочу сказати про гординю і скромність. Був у нас такий випадок, коли ми виступали у Польщі на фестивалі. Одним із його організаторів був українець, який живе і працює в Польщі, – Ян Сирник (*усміхається*). Нам розповідали, що він меценат, і багато хто цим нахабно користується. Після виступу ми з ним поспілкувалися. Треба було вирішити кілька фінансових питань, адже до цього він зголосився оплатити нам дорогу і проживання. Та й ми підрахували і вийшла пристойна сума. Як інші гурти, ми не просили в нього якогось гонорару. І через нашу скромність наш гурт припав йому до вподоби. Ян заплатив нам чималу суму, і ми змогли записати ще кілька пісень. І на завершення – кавер на Nirvana.

Цього разу вже майже всі встали і заворожено спостерігали за музикантами і за їх грою людей. Після закінчення – бурхливі оплески. Поодинці хтось викрикував «на біс!», а потім всі вловили цю хвилю і вже в унісон просили гурт зіграти ще раз. І ті в натхненному русі, гучно і справді як востаннє зіграли кавер на «O Sole Mio». Овації ще довго не вщухали. Втомлені,

але щасливі музиканти встали і поклонилися. Далі слово надали організаторам акустичного вечора, але ніхто їх уже не слухав, всі були десь не тут, а на висоті найвищої октави і на частоті РОСКОКО.

Ще довго не розходився натовп із центральної алеї Парку культури, робили спільні фото, брали автографи. Раптом хтось голосно прокричав: «Дякую вам, хлопці! Я побував десь на справжній хвилі! Хвилі рококо!»